

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 milimetr w 2 szpaltach, (szerokość szpalty 45 milimetrów), po 72 grosze. Dla poszukujących pracy po 20 groszy. „Marginesowe” po złotych 3.— za 1 milimetr w jednej szpalcie (szerokość szpalty 45 milimetrów).

Rek VI.

Nr. 138.

Kraków, piątek 16 czerwca 1944

Nie zamówione przez Redakcję rękopisy będą zwracane autorom jedynie przy dołączeniu porta zwrotnego. Prenumerata miesięczna 6.— zł., z odosłaniem do domu 6.50 zł. W Rzeszy z dopłatą porta 7.50 zł. W Gen. Gub. tylko prenumerata przez urzędy pocztowe. Konto czekowe: Warszawa 658.

Rozczarowani „oswobodziciele”

Nastawienie ludności francuskiej wobec Anglo-Amerykanów.

Sztokholm, 15 czerwca. Nastawienie ludności francuskiej w odniesieniu do wojsk angielskich i amerykańskich nazywa specjalny korespondent agencji Reutersa przy amerykańskich siłach inwazyjnych w Normandji John William, „zagadką inwazji”.

Niesłychane zdumienie między żołnierzami aljancjami — jak pisze William — wywołało niedwuznacznie wrogą postawę ludności francuskiej wobec aliantów, którzy mniemali, że spotkają się tam z życzliwym powitaniem. Wszakże mówiono im w Anglii, że cała ludność francuska z upragnieniem wyczekuje swego oswobodzenia, jak twierdzi wspomniany korespondent Reutersa dalej, on sam starał się znaleźć rozwiązanie tej zagadki. W rezultacie doszedł do przeświadczenia, że

Jednym powodem wrogłego nastawienia Francuzów w odniesieniu do aliantów jest dobry stosunek, jaki istnieje pomiędzy ludnością a żołnierzami niemieckimi.

Cywilna ludność Normandji steroryzowana silnym bombardowaniem, dokonywanym przez samoloty aljancjami, nie tai swej solidarności z Niemcami. To zachowanie wyraża się coraz częściej doniesieniami o miejscu i czasie desantów amerykańskich i angielskich wojsk spadochronowych i formacji lotniczych, jak również o kryjówkach i stanowiskach, w których formacje te się zbierają i ukrywają.

W ciągu szalejącej bitwy w wielu wypadkach francuskie osoby cywilne zaopatrywały na terenie walk w Normandji, żołnierzy niemieckich w papierosy, napoje orzeźwiające i owoce.

Z drugiej strony objawiają Francuzi wobec amerykańskich i angielskich jeńców nietajoną nienawiść ujawniająca się szczególnie wtenczas, kiedy aliancy jeńcy wojenni w drodze do obozów zbiorowych na obszarze pozafrotowym przechodzą przez miejscowości francuskie.

Korespondent „Associated Press” Roger Greenne opowiada o swoim objędnie na obszarze przez Anglo-Amerykanów francuskim pasie wybrzeżnym, aby się przekonać, jak właściwie przyjęto inwazję.

Nie zauważył on nigdzie wybuchu radości Francuzów.

Brytyjczy żołnierze maszerowali przez miejscowości, lecz nikt nie rzucał im kwiatów. Francuzi tylko przyglądali się milcząco i obojętnie.

Lekarz francuski Lenoir, który posiadał poważną praktykę w mieście Caen, oświadczył, że po rozpoczęciu się inwazji niema już Francuza, któryby nie był wrogiem Anglików i Amerykanów, podczas gdy upaść trzeba, że nawet w sytuacjach niebezpiecz-

Churchill nie chce mówić o de Gaulleu.

Sztokholm, 15 czerwca. W odpowiedzi na ezereg pytań w sprawie brytyjskich stosunków z de Gaullem, oświadczył dziś Churchill — według doniesienia brytyjskiej służby informacyjnej — w Izbie gmin, że musi Izbie „bardzo poważnie” zakomunikować, że debaty nad tą sprawą wywołać mogą „bardzo wielkie niebezpieczeństwa”. Churchill podkreślił, że rząd „ma prawo do zaufania Izby gmin”, jeżeli oświadczy, że nie życzy sobie właśnie debat o de Gaulleu. W rezultacie tych debat oświadczył Churchill, mogłyby zbyt mocno zakreślić się „różnice zdań między de Gaullem a rządem brytyjskim”. Premier brytyjski prosił w końcu Izbę gmin o odroczenie debaty o stosunku do de Gaulleu, do odpowiedniejszego momentu.

Darnand sekretarzem stanu.

Vichy, 15 czerwca. Dotychczasowy generalny sekretarz dla spraw utrzymania porządku i szef milicji francuskiej Joseph Darnand został mianowany sekretarzem stanu w ministerstwie spraw wewnętrznych.

nych żołnierz niemiecki zachowywał się zawsze nienagannie.

Słowa te lekarza psychologicznego, jakie dokonały się pod względem mentalności u ludności francuskiej w ostatnich dwóch tygodniach. Nie jest to bynajmniej przesada, jeżeli zmiany te uważa się jako zadziwiające objawy tej wojny. Nieomal od czterech lat Anglii a później również i Amerykanie zabiegali o to, aby pewne sfery ludności francuskiej „przygotowywać” na godziwą inwazję. Do ludności zwracano się z apelem, aby wywierała wpływ ujemny na siłę armji niemieckiej, dokonując pewnych określonych zadań. Na skutek brutalnych metod, stosowanych w prowadzeniu wojny lotniczej ze strony aliantów w ubiegłych miesiącach, nastąpiła jednakowoż zmiana w nastrojach wśród całej ludności północnej Francji, a nastroje te od dnia 6 czerwca rozwinęły się do tego stopnia, że można już mówić o zdecydowanie przyjaznej postawie Francuzów w odniesieniu do Niemców.

W niezliczonych wypadkach dobrowolnie zaofiarowali Francuzi swe usługi wobec niemieckiej siły zbrojnej w rejonie Bayeux i Caen,

gdzie to szalejąca niesłychanie zażarte walki pomiędzy wojskami niemieckimi a armją inwazyjną. Te czynna gotowość niesienia pomocy wojskom niemieckim spowodować należy do wyniku taktyki wojennej Anglików i Amerykanów, którzy żadnych nie brali względów na ludność cywilną Francji.

Rozstrzygnięcie dopiero zapadnie.

Aljanci nie osiągnęli wyznaczonych celów.

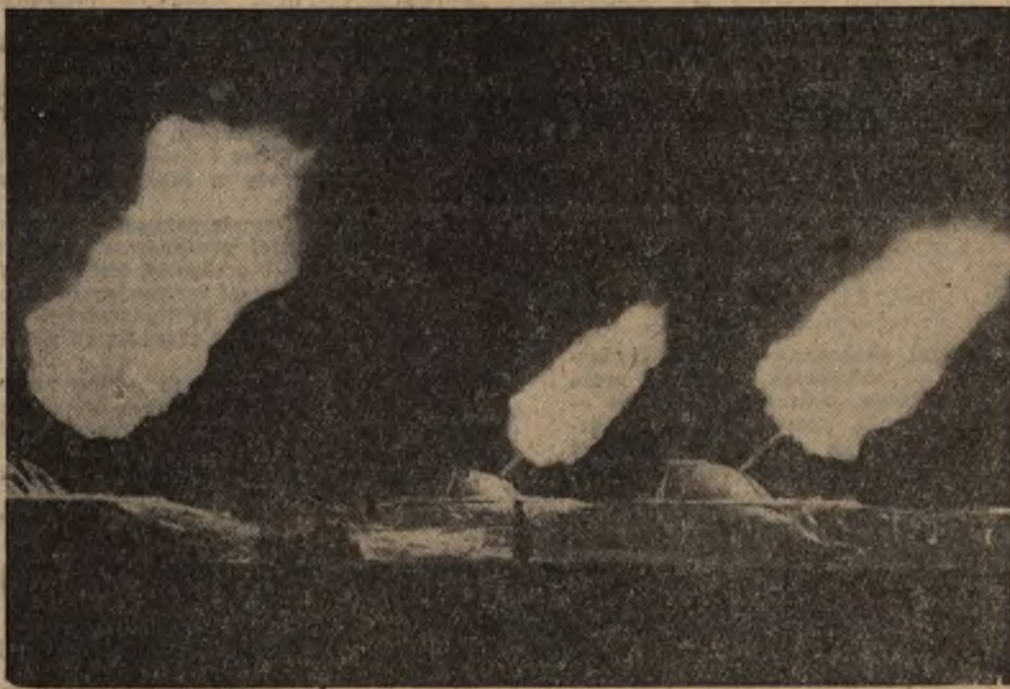
Berlin, 15 czerwca. Korespondent wojenny Niemieckiego Biura Informacyjnego na froncie atlantyckim nadesłał interesujący reportaż z głównego stanowiska bojowego niemieckiego marszałka Rundstáda, dowodzącego działaniami antyinwazyjnymi. Korespondent pisze:

„Po upływie przeszło tygodnia od chwili rozpoczęcia inwazji bawiłem w głównym stanowisku bojowym naczelnego dowódcy wojsk niemieckich na Zachodzie, generalnego marszałka polnego Rundstáda, aby zorientować się o tamtejszych poglądach na sytuację. Mogłem stwierdzić, że

marszałek Rundstádt jest absolutnie zadowolony z przebiegu wypadków,

Z wielkim zadowoleniem stwierdza się w jego otoczeniu, że aljancje wojska inwazyjne w żadnym punkcie nie dotarły do wyznaczonych sobie celów, oraz że zwłaszcza na odcinku przyczółka mostowego, przydzielonego Amerykanom nie osiągnięto nawet celu, wyznaczonego na pierwszy dzień inwazji. Fakty te znalazły potwierdzenie w licznych zeznaniach amerykańskich i angielskich jeńców wojennych.

Na mapach, które miałem sposobność szczegółowo oglądać, na stanowisku bojowym marszałka Rundstáda widnieją w wielkiej ilości znaki taktyczne, podające dokładne szczegóły o poruszeniach wojsk aljancjami i rozczłonkowaniu tych formacji, jak również o ściąganiu niemieckich rezerw. Po stronie niemieckiej wiedza, że z całą pewnością na wybrzeżu normandz-



Artylerja marynarki na wale atlantyckim w czasie nocnego strzelania.

Nauka poszła w las.

Genewa, 15 czerwca. „Jesteśmy zdania, że ubezpieczenie angielskiego kraju macierzystego byłoby o wiele ważniejszą sprawą, niż próba unieszkodliwienia przeciwnika, którego zdolność do utrzymania się w stanie pogotowia wojennego jest daleko większa, niż możliwości zniszczenia go”.

W tych słowach komentuje tygodnik angielski

„Statist” obecne wypadki wojenne. W uzasadnieniu tego twierdzenia wymieniony organ angielskiego wielkiego kapitału wskazuje na ataki terrorystyczne na stolicę Rzeszy, przy czym pisze:

„W Anglii spodziewano się, że na skutek tych ataków Berlin zamieni się w niezdolny do życia stos gruzów; tymczasem temi bombardowaniami przyczyniono się tylko do uczynienia z niego niezwykle opornego centrum. Przy ocenie skutków bombardowań, jako czynnika łamiącego opór, Anglo-Amerykanie przeliczyli się. Podobnie, jak przy tych atakach powietrznych, ujawniła się granica skutków aktywności floty bombardującej, również należy stwierdzić, że aljancje wojska lądowe i okręty wojenne mają ograniczoną działalność. Z dotychczasowych doświadczeń niczego się nie nauczo. Odnosi się wrażenie, że Anglia w takim samym stopniu prowadzi wojnę wbrew zdrowemu rozsądkowi, jak kieruje się zdrowym rozsądkiem w swej polityce. W zakresie polityki nie jest to jednak niespodzianką, a przynajmniej w takim systemie demokratycznym, jak w Anglii. Sam Churchill oświadczył pewnego razu, że polityk w państwie demokratycznym musi czasem uczynić coś takiego, o czym wie, że jest nierozsądnym.

W czasie wojny jednak — pisze dalej „Statist” — powinno być jasnym, że zabezpieczenie ojczyzny powinno być zawsze zagadnieniem, przodującym przed wszystkimi innymi. Anglia jednak roztrwaliła swoje wysiłki wojenne.

„Nasz rząd — kończy dziennik angielski swoje wywody — niczego się nie nauczył z przebytych doświadczeń. Od września 1939 r. do dnia dzisiejszego popelnia on błąd za błędem, mimo, że od samego początku powinien sobie zdawać sprawę, że jego głównym zadaniem jest zorganizowanie armji, będącej w stanie zmierzyć się z armją niemiecką; z tą armją, która była zawsze przebojową i najlepiej zdyscyplinowaną na całym świecie i wciąż jeszcze taka pozostaje. Tymczasem w godzinie inwazji Anglia jest uzależniona od pomocy innego wielkiego mocarstwa.

Wpływ Stanów Zjednoczonych na Kanadę.

Genewa, 15 czerwca. Dziennik „Weekly Review” donosi, że w pewnym przemówieniu oświadczył lord Bennett, były premier kanadyjski, przebywający obecnie w Anglii, że istnieją olbrzymie problemy, odnoszące się do Imperjum. Istnieje n. p. niebezpieczeństwo, że Kanada ulegnie wpływowi północno-amerykańskiego swego sąsiada; wpływy znacznie wzmożyły się w ciągu obecnej wojny. Niewątpliwie jest to największym zadaniem dla przyszłości narodu angielskiego, aby utrzymało w spójności całe Imperium.

Bronią pokładową przeciwko serbskiej ludności cywilnej.

Belgrad, 15 czerwca. Anglo-amerykańskie formacje bombowców, które dokonały przy pięknej pogodzie terrorystycznego ataku na serbskie miasto Smederowo, po zrzuconiu bomb przeszły do ataku w locie niższym, przy czym ostrzeliwali z broni pokładowej uciekającą ludność kulami dumdum. Dotychczas wydobyto z pod gruzów 80 zwłok. Liczba rannych dochodzi zapewne do kilkuset.

Ambicje komunistycznego Kremla.

Genewa, 15 czerwca. „W wypadku ewentualnego zwycięstwa aljancjami Sowiety roszczą sobie pretensje do przeważającej części wpływów na całym świecie” — tak oświadcza czasopismo angielskie „Weekly Review”. Wszędzie jednak, gdzie panuje władza Sowietów, tam szaleje Iwan Groźny.

Ambicje komunistycznego Kremla nie różnią się pod żadnym względem od ambicji rosyjskich carów. Podobnie jak rosyjscy carowie, bolszewicy marzą dzisiaj o zdobyciu Konstantynopola. Są oni również zdecydowani forsować za wszelką cenę wolny dostęp dla Związku Sowieckiego do

morza Czarnego i morza Śródziemnego. Dyplomatyczne metody Związku Sowieckiego stoją przytem nietylko w jaskrawym przeciwieństwie do tego, co aljanci deklarują jako cel swej walki, ale ponadto pozwalają wnioskować, że Moskwa dąży nie do stworzenia jakiejś federacji państw europejskich, lecz do stworzenia takiej Europy, która byłaby tylko według jednej melodji, mianowicie melodji, jaką jej zagra Stalin. Po zawładnięciu Europą Kreml zamierza rozszerzyć swoje wpływy na cały świat.

